

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۱/۲۱

عبدالوحید وحید

کله چې مېلمه پالنه په پیغور بدله شي

له نږدې پنځه لسيزو راپدېخوا په پاکستان کې د افغان کډوالو مېشت کېدو د دغه هېواد سياسي، ټولنيز او اقتصادي جوړښت بدل کړی دی. د تاريخ په اوږدو کې هېڅ داسې بېلگه نلرو چې د دواړو هېوادونو برخليکونه دې دومره سره تړل شوي وي. په پاکستان کې د افغان کډوالو ځای په ځای کيدل هغه اړیکه وه چې د انسانيت پر بنسټ رامنځته شوه، خو د ناسمو نېتونو او کړو روایتونو په څپو کې یې د بدگمانیو او بې باوريو گڼ ديوالونه هم ودرول. د پوښتنې اړتیا ده چې نن ولې د پاکستان په سياسي بحثونو او رسنیو کې افغانان/حسان/فراموش او محسن گڼل کېږي. تر هر څه مخکې اړینه ده چې دغې گډ ناورین ته په غوسه او سلیقوي چلن نه، بلکې د ریښتینولي او متوازن درک له زاويې څخه وکتل شي.

افغانان بې له شکه د پاکستان د خلکو له لوري شوې مېلمه پالنې د زړونو له کومې منۍ. میلیونونو افغان کډوالو کورنیو د هغوی په ښارونو او کلیو کې پناه وموندله، په داسې وخت کې چې افغانستان د شوروي یرغل په وړاندې د سپېڅلي مبارزې په کولو د مکلفیت له امله په جگړه اخته وو. پاکستانی ولسونو، په ځانگړي ډول د خیبرپښتونخوا او بلوچستان خلکو ورته خپل زړونه او غیره پرانیسته، لږې سرچینې یې له خپلو ورونو سره شریکې کړې، او افغانان یې د خپلو ورونو په څېر ومنل. دغه سپېڅلي انساني عاطفه چې په کلتور، عقیدې او گډ تاریخ ولاړه وه، هېڅکله باید هېره نه شي. ملتونه یوازې د حکومتونو د سیاستونو له مخې نه، بلکې د خلکو د اخلاقي چلن په شاخصونو باندې پیژندل کېږي.

توپیر دادی چې د سیاست په رنگونو، نیرنگونو او د ستراتیژیو په مارکیټونو کې د افغانانو ملاتړ هېڅکله د هغو ولسونو په څېر رښتیني او سوچه نه وو. د پاکستانی وگړو سخاوت منل عدالت دی، خو دا به تاریخي جفا وي چې افغان کډوال یوازې یو اړخیزه توگه په پاکستان باندې بوج وگڼل شي. هغه هم داسې بوج چې د پاکستانی حکومت دې د سوچه احساس له مخې پر اوږو وری وی. کډوال یوازې مېلمانه نه وو؛ هغوی د یوې ستري جیوپولیتیکي معادلې برخه شول چې پاکستان ورڅخه څو لسیزې د سیاست، اقتصاد او نړیوال نفوذ په ځانگړي ډول د ستراتیژیکو موخو او د افغانستان په سیاستونو باندې د نفوذ درلودلو په برخه کې د پام وړ گټې ترلاسه کړي.

د شوروي یرغل پر مهال د افغان کډوالو شتون پاکستان له یوه عادي سیمه یي دولت څخه په نړیواله کچه د لومړۍ کړنې په لوبغاړي بدل کړ. نړیوالو مرستندویه بنسټونو پاکستان ته میلیاردونه ډالر پمپ کړل، غیردولتي موسساتو پراخ ماموریتونه ترسره کړل او نړیوال ځواکمن هېوادونه د شوروي ځواکونو د یرغل په وړاندې د پاکستان د ستراتیژیک موقعیت پر محور راټول شول. پاکستان یوازې مالي مرستې نه؛ بلکې نړیوال مشروعیت، ستراتیژیک اهمیت، او په سیمه ییزو معادلو کې ځانگړې برلاسی ومونده. د کډوالو کرکېچ د نړیوالو مرستو تسلسل توجیه کاوه، پاکستان یې په دپلوماتیک ډگر کې پیاوړی کړ، او د سړي جگړې په سياسي نقشه کې یې د یوه مهم لوبغاړي حیثیت ورکړ. دا د افغانانو دعوي نه دي؛ دا مستند تاریخي حقیقتونه دي چې نه پټېدلی شي او نه باید ورباندې سترگې پټې شي.

په داسې حال کې، نن افغانان د امنیتي گواښ یا احسان هېروونکي په نومونو یادول په هغو گډو گټو باندې خاورې اړوي چې د دواړو ملتونو اړیکې یې جوړې کړې وې. مننه او احسان منل یوازې یو طرفه سرک نه دی او د تاریخ پانې هم یوازې هغه څه نه ثبتوي چې د پاکستان سیاست پرې تکیه وکړي. د افغانانو ټولیز بې ځایه کېدو جریان او د

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پاروالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ

شوروي يرغل په وړاندي د افغان ولس مقاومت ددې لامل شو چې په دغه هېواد باندې ستره نړيواله پانگونه وشوه او د پاکستان ستراتيژيک اهميت يې ور زيات کړ.

اوسنی بحران د افغانانو او پاکستانی خلکو ترمنځ نه، بلکې د تاریخي واقعیتونو، سیاسي مانورونو او د ناکامو استخباراتي روایتونو ترمنځ د ټکر او پیچلتیاو کیسه ده. حکومتونه تل خپله ناکامي پټوي او خپلې قرباني غټوي. نننۍ رسمي بحث په پاکستان کې د کډوالو اقتصادي بوج برېښوي او امنیتي نیمګړتیاوې بانه ګرزوي، خو په خپلو ناکامو تګلاره پرده اچوي، د څو لسیزو اوږدمهاله مالي مرستې، نړیوال ملاتړ او ستراتيژیک فرصتونه نه یادوي چې د همدغه بحران په نتیجه کې پاکستان ترلاسه کړې وو. افغانان داسې هم نه دي چې د سیاسي کیسو ساده شوې نسخه ونه پېژني او نه هم داسې چې احسان د تلپاتې سیاسي غلامي نوم وګڼي.

مېلمه پالنه هغه مهال خپل لوړ اخلاقي ارزښت له لاسه ورکوي او د احسان له دائرې څخه وزي چې دغه عاطفي او انساني ځانګړتیا د فشار او برلاسي د وسیلې په توګه وکارول شي. هغه مرستې بیا خپله اهميت بايلي او په یوه نفسیاتي بار او پیغور بدلېږي چې په ملت تحمیلېږي، د مرستې ترلاسه کوونکی د سپکاوې او تمسخر د یوې بې ارزښته آلې په توګه انځورېږي. افغانان باید د پاکستانی ولسونو مرسته مني، خو دغه مرستې د نمک حرام او احسان هیروونکو په څیر پیغورونو منلو ارزښت نه لري.

دواړه هېوادونه هغه مهال له تلپاتې ثبات څخه برخمن کېږي چې احساساتي تورونه، یو بل ته ګواښونه او په یو بل باندې د احسان اچولو خبره پرېږدي او خپل روایتونه په ځمکنیو واقعیتونو پورې وتړي. جرمونه او غیرقانوني کړنې هر ځای کېږي، خو دا د ملتونو هویت نه وړاندې کوي بلکې د افرادو کړنې ګڼل کېږي. عدالت دا نه دی چې د کډوالو ټولنه د څو افرادو د کړنو مسنوله وګڼل شي، په ځانګړي ډول هغه وخت چې کډوال پخپله د پاکستان تر ټولو زیانمنونکي قشر وي. افغان کډوال په ټولیز ډول د پاکستان د امنیتي ستونځو سرچینه نه وو او نه باید وي. د دغو ستونځو ریښې په هغو ناکامو پالیسیو کې نښتې دي چې د پاکستان لخوا د ستراتيژیک ژوروالي تر عنوان لاندې پیل شوې وې.

که پاکستان غواړي د امنیتي ستونځو حل ومومي، نو د عام ولس د تورنولو او افغانانو ته د پرې ګوته نیولو پرځای باید خپله ستراتيژي په ریښتوني ډول له سره وازوي او افغانان هم باید د دومره اوږدې مېلمه پالنې احساساتي او دروند بار درک کړي، او د کډوالی د حل او له بې هوښه حالت څخه د راوتلو لپاره عملي ګامونه واخلي. د خپلو تګلارو له سره ارزونه دواړو هېوادونو او د کډوالو ټولنې ته لازم دی.

په پای کې، د افغانستان - پاکستان راتلونکي هغه وخت سمون مومي چې دواړه هېوادونه له هغو روایتونو څخه راووزي چې د خلکو پر ځای سیاستونو ته ګټه رسوي. دواړه ملتونه باید له احساساتي نیوکو واورې او معقول تعامل ته مخه کړي. د کډوالو کیسه د پاکو او ناپاکو خلکو قصه نه ده؛ دا د ګډو کړاوونو، ګډو مسوولیتونو او ګډو ګټو داستان دی. د دغو پیچلتیاو پېژندل یوازې فکري سمون او ریښتونولي نه، بلکې د باورونو د بیا رغونې بنسټ دی. پرمختګونه هغه وخت پیلېږي چې پاکستان د کډوالو، د دروازو تړلو، تجارت او ترانزېټ مسایلو ته د فشار په وسیله نه، بلکې د دواړو هېوادونو د ګډو ګټو او ګډو اړتیاو په سترګه وګوري. کابل هم باید د کډوالو منظم ستندېدو یا ځای پر ځای کېدو لپاره کوټلي ګامونه واخلي او د امنیتي مسایلو په اړه له پاکستان سره په اوږدمهاله ډول او له درناوي ډکو خبرو کې بوخت پاتې شي.